

Preek over Romeinen 12:1-2

- Neede, 12 oktober 2025
- Kees van Dusseldorp
- serie: leven voor Christus

Thema: Hoe kan ik God danken met mijn leven?

Liturgie:

Psalm 100:1,2,3 (DNP) Juich, heel de aarde, voor de Heer
verbondsvernieuwing

Psalm 51:4,5 (DNP) God, spreek mij vrij van mijn verdiende straf
gebed

inleiding (met ppt)

lezen: Romeinen 12:1-21

Jesaja 58:6-10

kindermoment

Opwekking Kids 160 Geven om een ander

verkondiging Romeinen 12:1-2

Opwekking 582 Jezus, alles geef ik U

gebed

ELB 298 Ik kom in uw heiligdom binnen

collecte

NLB 978:1,4 Aan U behoort, o Heer der Heren

zegen

Gemeente van Christus,

Kun jij je voorstellen? Een jonge man ligt in het ziekenhuis. Hij heeft een nier nodig. Het duurt maar, en het duurt maar. Er is maar geen donor. Het wordt steeds spannender of hij het wel gaat overleven. Dan opeens komt het bericht. Ja, er is een donornier beschikbaar! Wat ben je dan ontzettend dankbaar!

Kun je je voorstellen? Dat iemand die de nier heeft ontvangen en zo gered is, echt heel anders in het leven staat. Dat hij denkt: 'Ik wil weten van wie die nier komt.' Het is allemaal anoniem en zo hoort het ook. Maar na bemiddeling krijgt hij te horen wie de donor was. Het is een vrouw die bij een verkeersongeval om het leven is gekomen. Kun je je voorstellen dat die jong man zijn best doet om erachter te komen: 'Wie was die vrouw?

Wat voor iemand was het? Waar leefde zij voor? En wie is haar familie?' Kun je je voorstellen dat die man zijn leven anders gaat inrichten? Niet alleen dankbaar voor vrouw en haar familie, maar ook dankbaar dat je het leven hebt teruggekregen dat je weer uitzicht hebt. Je leven staat in een ander licht. Je maakt andere keuzes. Je bent je blijvend bewust dat het een voorrecht is dat je leeft. En je zet je meer in voor anderen.

Zo zijn er voorbeelden van mensen die voor de dood weggehaald zijn, hun leven omgooien, zich toewijden aan een goed doel, aan ondersteuning van zieke mensen. Ze wijden de rest van hun leven daaraan. Doen ze dat omdat ze dat moeten? Nee, ze doen het omdat ze dat willen. Omdat ze erachter zijn gekomen wat echt belangrijk is. Ze zijn gemotiveerd. Volledig toegewijd aan een nieuw doel,

Volledige toewijding.

Waar zie je dat? Misschien in een huwelijk. Waarin een vrouw zich volledig wijdt aan de zorg voor haar man. Waarin een man zich volledig wijdt aan het welzijn van zijn vrouw. Volledige toewijding. Het wordt gevraagd van een getalenteerde voetballer die alles aan de kant zet om zijn carrière en zijn droom na te jagen. Volledige toewijding. Je ziet het bij iemand die alles achter zich laat, de wereld in gaat en gaat helpen onder vluchtelingen. En je denkt: wat brengen zij veel offers om zo te leven!

**

Volledige toegewijd. Ben jij dat als christen? Aan Jezus Christus? Ben ik dat? Volledig toegewijd aan de Heer? Wil ik dat eigenlijk wel? Wat betekent dat dan? Moet dat?

Compleet toegewijd aan Christus. Dat roept vragen en reserves op. Niet alleen wat het inhoudt. Maar ook of je dat wel wilt. Als ik mijn leven aan Christus geef, waar ben ik dan zelf? Moet ik dan alles opgeven? Offers brengen van dingen die ik eigenlijk niet kwijt wil? Beperk ik mezelf dan niet veel te veel?

In onze cultuur zit een huiver om je te binden. Om een levenslange relatie aan te gaan. Om je vrijheid in te leveren. Of welvaart. Of comfort. Om keuzes te maken die pijn doen. Die andere mensen niet begrijpen en misschien van je vervreemden.

En toch. Paulus schrijft: Ik roep jullie op om jezelf als een levend offer aan de Heer te geven. Dat is de ware eredienst die van jullie wordt gevraagd. Jezelf als een levend offer geven. Een levend offer. Dat is al een bijzondere uitdrukking. In de Bijbelse tijd werden veel offers gebracht. Ingeleverd bij de tempel en gedeeltelijk of helemaal op het altaar verbrand. Het waren altijd dieren of producten van het land. Nooit mensen en al helemaal geen levende mensen.

Maar hier staat: jullie moeten jezelf als een levend offer aan God geven. En het staat niet alleen hier in Romeinen 12, maar ook op andere plaatsen in het nieuwe Testament. En het komt zelfs voor in onze catechismus dat een christen zichzelf als een levend dankoffer aan God moet offeren.

Ik vroeg me af of dit beeld van ons leven als een offer nog wel van deze tijd is. Kan ik jou daar nog wel warm voor maken? Of is het idee van offeren veel te ver uit onze cultuur verdwenen? Moet ik er andere woorden voor zoeken?

Het is waar, in het Nederlands heeft 'offeren' vooral negatieve betekenissen. Het kost je iets. Het doet pijn. Het beperkt je. Iets opofferen, dat doe je niet graag.

En toch: is het niet zo dat iedereen wel offers brengt? Dat jij een nieuwe baan niet gaat doen, vanwege je gezin? Dat je verhuist en mensen achter je laat, omdat het werk dat van je vraagt? Dat je veel tijd en geld investeert in je kinderen? In hun studie, in hun sport? Dat je offers moet brengen omdat je voor je vader of moeder wilt zorgen? Dat je tijd en geld offert aan goede doelen? Dat zijn offers. Als het grote offers zijn kunnen ze best zeer doen. Ik schat in dat ieder van jullie wel offers brengt. Waar doe je dat voor? Er is iets wat je daartoe motiveert. Ik ga er maar even vanuit dat het niet uit verplichting is, omdat het moet, Maar dat is iets wat je wilt. Je hebt iets over voor wat je belangrijker of waardevoller vindt. Daarom ga je niet voor jezelf.

Je weet dus wel wat een offer is. Maar toch blijft het iets van loslaten, van jezelf beperken. Het houdt een pijnlijk gevoel. Ik zou je willen vragen om dit los te laten als je nadenkt over jezelf als een offer. Als het je helpen kan: in het Engels betekent het werkwoord 'to offer' zoveel als: aanbieden, geven, schenken. Het is een positieve daad. Jezelf toewijden aan de Heer. Jezelf als geschenk aanbieden aan de Heer.

Omdat het woord in de Bijbel vaak voorkomt, denk ik dat we het niet kunnen missen. Maar dan wel graag in de goede betekenis. Jezelf als een levend offer aan de Heer geven, dat is een heel positieve houding. Een houding van toewijding aan Jezus Christus. Jezelf toevertrouwen aan de Heer. Jezelf beschikbaar stellen voor het geweldige werk van de Heer in deze wereld. Je laten vullen door zijn Geest en doen wat Hij nodig heeft. Waar Hij plezier aan heeft. Om te ontdekken dat je er zelf ook gelukkig van wordt.

Jezelf aan de Heer geven. Jij voegt iets toe aan zijn werk. Jij beantwoordt zijn liefde. Jij weerspiegelt zijn genade. In jou resoneert zijn wijsheid en zijn vrede. Door jou wordt Hij geëerd. Door jou wordt Hij zichtbaar in deze wereld. Jij geeft jezelf als een levend offer.

Kun je zo naar jezelf kijken? Ik schat zo in dat je daar zelf niet snel opkomt. Ik ook niet trouwens, Het is dankzij deze voorbereiding voor de preek dat ik hier ingedoken ben. En, ik moet eerlijk zeggen, volgende week heb ik met een groep studenten een gesprek over

deze tekst. Ook daarom ben ik deze tekst gaan bestuderen. En dan brengt het mij veel. Ik zou van mezelf niet zo snel bedenken om mezelf als een levend offer te zien. Hoe goed is het daarom om Bijbel te lezen. Om naar preken te luisteren. Naar de kerk te komen. Is dat ook niet de bedoeling van preken? Om je leven in ander licht te zien? Niet alleen in het licht van de dagelijkse praktijk? Van alles wat er moet, wat er op je afkomt, wat je wilt, wat je meegemaakt hebt, wat er van je gevraagd wordt. Maar even dat grote verhaal: Waar sta ik, hoe doe ik het, waarom doe ik de dingen?

Jezelf zien als een levend offer, helpt dat je bij je geloof? En in je leven? Waarom zou je jezelf als een levend offer geven? Dat klinkt best radicaal! Wat zou je daartoe kunnen motiveren? Paulus is hier duidelijk in. Hij zegt, ik spoor jullie hiertoe aan met een beroep op de barmhartigheid van God.

**

De barmhartigheid van God zou je kunnen zeggen, dat is de samenvatting van de eerste elf hoofdstukken van deze brief. De barmhartigheid van God. Paulus heeft in deze brief uitvoerig uiteengezet. Hoe mensen in onrecht leven. Dat deze wereld niet bij God komt. Dat wij zelf zondaren zijn. Dat we van onszelf nooit God recht in de ogen kunnen kijken. Dat we ons alleen maar verder van God verwijderen. Dat wijzelf een knip zetten in de navelstreng tussen ons en de bron van leven.

De barmhartigheid van God is dat wij dat niet zelf hoeven op te lossen, Maar dat de Heer door Jezus zijn Zoon ons aanneemt tot zijn kinderen en daar in het leven voor ons openlegt. Dat hij ons afhaalt van de weg van de dood, dat hij ons uit het moeras van de zonde en de dood trekt en ons weer op het pad van het leven zetten.

Dat is de barmhartigheid van God in Jezus Christus. God heeft alles gegeven. Alles om jou te redden om mij te redden. Met een beroep op die barmhartigheid van God, zegt Paulus, waar God niet toe verplicht was en toch gegeven heeft, doe ik een beroep op jou dat jij jezelf als een levend offer een dankoffer aan de Heer geeft.

Dat is de manier waarop jij je Redder en je Schepper kunt eren. Je dient Hem als je je jezelf als een levend offer geeft. Is dat een soort terugbetaling? Nee, iets terugbetalen voor wat God je gegeven heeft, dat kun je niet. Daarvoor heeft Hij het ook niet gegeven. Het gaat om iets anders: Als je gered bent, ben je een ander mens, een nieuw mens. Als dat niet te merken is, dan gaat er iets fout. Je gaat anders leven, omdat je Gods genade hebt ervaren. En Gods liefde hebt ervaren. Wat wil je dan graag in zijn nabijheid blijven! Wat word je er dan zelf blij van, als je iets kunt bijdragen aan zijn plan! Wat word je er dan blij van als de Heer je wil gebruiken!

Een levend offer, dat gaat er dus niet om dat je iets ten koste van jezelf doet, waarmee je zware offers brengt, Maar dat je jezelf aan de Heer wijdt. Dat je je uren, je tijd, je vaardigheden, je mogelijkheden aan Hem ter beschikking stelt. Daar word ook jij gelukkig van!

Dat, zegt Paulus, is onze ware eredienst. Met wáre eredienst, bedoelt hij: dit is de eredienst die God zoekt. Die ons past. Waar je leven pas werkelijk van open gaat. Omdat je geen afgod dient. Omdat je niet jezelf dient. Omdat je geen mensen dient. Maar omdat je de Schepper dient, omdat je je Verlosser dient.

**

Paulus zegt ook hoe je daartoe komt. Dat is wel nuttig. Want het toewijden van jezelf, het geven van jezelf, dat zit ons niet in het bloed. Daarom schrijft hij: dat begint bij een verandering van binnenuit. Je moet anders leren denken. Anders blijft het zuchten en steunen, mopperen en beknibbelen op de toewijding aan de Heer.

Als je denkt: Staat er wel genoeg tegenover? Als ik mijzelf aan de Heer geef, wat levert mij dat op? Als ik mijzelf ter beschikking stel van Jezus, wat kost mij dat dan? Dat is een wereldse manier van denken. Zo kom je er niet.

Of dat je denkt: 'Mijzelf aan Jezus geven. Ja kom op zeg zo radicaal anderen lopen ook niet zo hard, hè? Die houden ook een heleboel voor zichzelf. Ze zullen best wel hun geloof hebben en in praktijk brengen. Maar om nou te zeggen dat ze volledig toegewijd zijn aan de Heer. Ik heb daar mijn aarzelingen bij. Zou dat ik dat dan wel doen? Ik ben gekke henkie niet...'

Of het idee van: 'Joh, dat klinkt allemaal wel leuk? Dat je dat ook tegen mij zegt. Dat heb je mooi bedacht en het staat vast ook in de bijbel. Maar het is wel heel idealistisch, vind je niet? Jezelf volledig toewijden aan de heer? Misschien dat jij dat als dominee kan zeggen. Maar ik heb gewoon mijn werk en mijn opleiding en mijn familie. Ik heb mijn verplichtingen. Mijzelf aan Jezus wijden: we zijn toch niet wereldvreemd met elkaar? We hoeven toch allemaal geen moeder Theresa te worden?

Weet je, het punt is: dát zijn die oude denkpatronen. Denk niet dat een dominee daar geen last van heeft. Het is niet voor niks dat Paulus zegt: Die verandering begint bij een andere manier van denken, een andere manier van kijken. Begin bij de barmhartigheid van God. Paulus zet daar een groot uitroepteken achter. Ik roep je ertoe op, ik spoor je ertoe aan. Kijk naar wat God gedaan en gegeven heeft. Hoe jouw leven in een ander licht staat! Hoe jij in vrijheid leeft! Dat is die andere manier van denken. Stel jezelf als een levend offer voor de Heer. Dat is het antwoord dat daarbij past.

**

Weet je wat mooi is? Dat in dit bijbelgedeelte staat dat het om een proces gaat. Je moet je niet aanpassen aan de wereldse manier van denken, maar je moet jezelf veranderen door je gezindheid te vernieuwen. Veranderen is iets wat langzaam maar zeker gaat.

Dan ben ik een beetje ondeugend. Ik denk dan: dat betekent dus dat oudere mensen hierin verder gevorderd zijn dan jongere. In dat leren denken vanuit God. Ik denk dan: mensen die al jaren christen zijn zullen dus verder gevorderd zijn dan mensen die net tot geloof gekomen zijn. Ik zeg het een beetje ondeugend. Wat is het in de praktijk niet vaak andersom? Dat de jongeren veel radicaler voor toewijding kiezen aan de Heer dan ouderen. Dat pas bekeerde christenen veel meer blijdschap kennen? Veel meer toewijding laten zien, veel meer bereid zijn om keuzes te maken en dan mensen die hun leven al christen zijn?

Niet om je te beschuldigen. Maar om te zien wat er gebeurt. Kennelijk werkt het zo. Dat in je loop van je leven er steeds weer en steeds meer dingen aan je trekken, aan je zuigen. Dat je het risico loopt om vast te roesten. Waarmee je de radicaliteit, de vreugde en het enthousiasme kwijtraakt. Laat dat een waarschuwing zijn: lieve mensen, zorg ervoor dat je niet vast komt te zitten! Maar dat er beweging in blijft. Verandering die doorgaat. Waar de Geest van Christus aan werkt. Laat het steeds meer zichtbaar worden.

**

Romeinen 12 is het begin van het derde deel van de brief. Dan gaat Paulus schrijven over de praktijk van het leven als christen. Het eerste deel ging over de barmhartigheid van God in Jezus Christus. Het tweede deel gaat over het Joodse volk en de gemeente van Christus en hun verhouding. Met zijn nadruk op het brengen van jezelf als een levend offer, sluit Paulus daar ook op aan. Als er een volk vertrouwd is met offers, dan zijn er de Joden. Zij wisten wat het was. Ze verlangde ernaar om goede offers te brengen. Ze wisten ook dat het de Heer om de binnenkant gaat. Een goed en volmaakt offer wordt niet alleen volgens de regels uitgevoerd. Maar spoort ook met de binnenkant. En werkt door in je levenshouding en je liefde voor God en mensen.

Nu zegt Paulus tegen de christenen, tegen ons: Laat jouw offer God welbehaaglijk zijn. Laat jouw offer als christen volmaakt en zuiver zijn. Oftewel: laat in je gedrag en je keuzes zien dat het geloof in Christus je tot een goed mens maakt. Een mens die in liefde leeft, die gastvrij is, die zich inzet voor solidariteit. Paulus zegt: jullie die Christus kennen, laat zien wat ware offers zijn. De offers die ook van Joden worden gevraagd. Want het ging niet om de offers op het altaar in de tempel. Het is de Heer altijd gegaan om de offers van hart, van het leven, van de dankbaarheid, van de schuldbelijdenis, van de vreugde. Als christen heb je daar veel meer reden toe. Als je dat laat zien, zullen ook de mensen van het oude verbondsvolk tot de erkenning komen: Jezus is wel degelijk de Messias! Kijk: mensen die hem volgen veranderen naar het beeld van God!

Hoe schrijnend is het? Dat ik van rabbijnen vandaag de dag lees: De kerk? Christenen? No way! Zoals zij met joden en met de Joodse volk omgegaan zijn. Dat alleen al vinden zij een bewijs dat wat wij zeggen niet klopt. Onze woorden en daden staan ver uit elkaar. Reden voor ons om ons te schamen.

**

Jezelf als een levend offer aan de Heer brengen. Jezelf toewijden. Moet dat? Weet je, geloven in de heer Jezus Christus brengt je je redding, je verlossing, het kindschap van God. Dat is fantastisch. Iets om nooit te vergeten. Jij bent een kind van God. Je leeft niet meer in je uppie, je bent niet aan jezelf overgeleverd. Je hebt een Vader In de hemel die van je houdt, die voor je zorgt. Daarmee gaat het leven voor je open.

Maar laat dat nooit de enige stap zijn. Blijf niet bij die eerste stap staan. Stap twee is dat je nadat je gered bent, bij die redding blijft. Dat je ervoor inzet om je band met de Heer levend te houden en in je leven laat doorwerken. Wat jij laat zien, wat jij uitstraalt, wat jij doet of laat, zegt of juist niet zegt: daaruit blijkt dat jij je hebt laten redden.

Zijn dat dan nog wel offers? Ik weet het niet of het offers zijn in de zin van: Je moet dingen zuchtend opgeven of zo. Het vraagt wat van je. Nee, wat je opgeeft zijn dan geen 'offers' in de betekenis van het kost je iets. Het is bevrijding! Wat jou vasthoudt zijn banden van de wereld. Banden van de dood. Die je vastzetten. Die je uiteindelijk in het ongeluk stortte. Jezelf toewijden als een levend offer aan de Heer betekent dat je die banden breekt in de kracht van de Heer. Net als een luchtballon, die pas gaat vliegen als de ballast eruit gooit en de banden doorsnijdt die de mand aan de grond vasthouden. Steeds weer moet je je van die banden bevrijden.

**

Hoe gaaf is het om jezelf als een geschenk aan de Heer te kunnen geven. Dankbaar voor wie Hij is en wat hij voor je heeft gedaan. Volledige toewijding. Het kan. Hou je motivatie voor ogen. Die erin ligt dat je je Schepper kent, je door je Schepper gezien weet, gekend en geliefd. Dat in Hem je leven ligt.

'Mijn Heer en mijn Heiland. In U ligt mijn toekomst. In U ligt liefde, vrijheid, vrede, vreugde van alles. U wil ik dienen. Vul mij met uw Geest. Om uw werk te doen.

Ik zie het voorbeeld van Jezus zelf. Die volledig toegewijd was.

Ik zie het voorbeeld van zijn leerlingen. Die Hem hebben meegemaakt. Het geweldige verhaal van redding uit de zonde en redding van de dood hebben ervaren. Zij gingen de wereld in. Deden ze dat zuchtend en steunend? Nee. Leverde het problemen op? Zeker! Al die 12 leerlingen voor zover wij weten, zijn allemaal een niet-natuurlijke dood gestorven. Gemarteld, vervolgd en omgebracht vanwege het geloof. Maar ze leefden hun leven zingend en met vreugde. Ze brachten offers. Nee, ze gaven zichzelf. Niet omdat het moet, maar omdat ze aan de Heer verbonden waren.

Ik zie het bij de volgelingen van Jezus door alle eeuwen heen. Toewijding aan de Heer. Mensen die zich niet laten vastzetten door de banden en verwachtingen, de dingen van deze wereld. Maar verder gingen dan wat je verwachten kan. En hoeveel van hen zijn tot zegen geweest! Een bijzondere zegen, omdat ze meer deden dan wat verwacht kan worden. Ze zetten een stap verder. Ze lieten een ander voorgaan. Ze namen iemand in huis. Ze zaten niet bovenop hun geld, maar gaven het om anderen te helpen. Ze kozen niet voor zichzelf, maar bleven trouw. Ook toen het in hun relatie moeilijk ging. Ze kozen voor investeren in elkaar en voor samen verder gaan.

Ze kozen niet voor een goed gevoel, voor een comfortabel leven, voor. Ze kozen voor een leven met de Heer.

U bent mijn leven, Heer. U bent mijn toekomst. Aan U stel ik mij beschikbaar. Mijn ziel, mijn verstand, mijn hart en mijn krachten. En door U wil ik mijn naaste liefhebben als mijzelf.'

Mag ik je uitnodigen om mee te doen? Om mee te zingen: Alles geef ik u.

Amen.